

нем документацията, запазена в музея на Димов, проследяваща авторовите мъки по написване на сценарий, задоволяващ художествено и идеологически сценарната комисия.

Първият договор между Студията за игрални филми и Димитър Димов е сключен на 3 март 1954 г. и задължава автора да предаде завършения сценарий до 1 февруари 1955 г. Димов по природа и възпитание е много отговорен, дисциплиниран и точен човек и за да не изпълни договорените си задължения, явно е имал сериозна причина. Каква? Документите мълчат. Можем да предположим, че и той и Студията са изчаквали официалната реакция по втората редакция на романа. На 2 февруари е изработен анекс към договора, който удължава срока до 1 юни 1955 г.

Явно Димов е имал готовност с текста, защото още на 14 февруари предава първия вариант. Отговор на сценарната комисия получава след седмица. Направени са доста справедливи забележки като: романът е механично съкратен, накъсан на части и епизоди; героите са обеднени; дори и диалогът е слаб и еднообразен. Ако зрителят не е чел предварително книгата, не би разбрал много от филма. Отрязана е началната част на романа: градчето, зараждането на любовта между Борис и Ирина, неговото главоломно издигане. Филмовият разказ започва от следването на Ирина в София и срещата ѝ с Борис в ресторант „България“. С няколко изречения в диалога е загатнато старото им познанство. Съдбата на много герои е променена: Макс загибна като парашутист, фон Гайер си заминава за Германия, Ирина се самоубива в София. Интересни са опитите на автора да използва музиката / Шопен, Вагнер / за символни внушения и за преход от една тема в друга.

Сценарната комисия е доволна от образите на положителните герои, но намира че отрицателните са твърде обеднени и схематизирани. Оценките за романа бяха точно в обратна посока.

Вторият вариант на сценария липсва като отделен документ в музейния архив. Информация за него получаваме от протокола на сценарната комисия от 29 април 1955 г., както и от ръкописните работни бележки на автора, поставени между